

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudců Michala Bobka a Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **D. V. B.**, zast. Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 8. 2022, č. j. MV-129383-5/SO-2022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 4. 2023, č. j. 112 A 8/2022-39,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce je vietnamský občan. Na území České republiky žije od roku 1997 se svou manželkou a třemi dětmi – všechny narozené v ČR v letech 2001, 2005 a 2008. Manželka provozuje obchod, který je hlavním zdrojem příjmů. Dne 9. 6. 2021 podal žalobce žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU podle § 87b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění do 1. 8. 2021 („zákon o pobytu cizinců“). Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky, Oddělení pobytového správního řízení (prvostupňový správní orgán) rozhodnutím ze dne 19. 5. 2022, č. j. OAM-9152-56/PP-2021 žádost zamítlo [§ 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců]. Důvodem bylo nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalobci byla současně stanovena lhůta 35 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky.

[2] Žalovaná odvolání žalobce zamítla rozhodnutím ze dne 26. 8. 2022, č. j. MV-129 383-5/SO-2022, a rozhodnutí prvostupňového orgánu potvrdila.

[3] Krajský soud v Ústí nad Labem žalobu proti rozhodnutí žalované zamítl rozsudkem ze dne 19. 4. 2023, č. j. 112 A 8/2022-39. V odůvodnění nejprve shrnul protiprávní činnost žalobce. V letech 2014 až 2021 byl opakovaně trestně stíhán a odsouzen za následující protiprávní jednání: zločin krádeže; přečin poškození cizí věci; přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými psychotropními látkami a s jedy; přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání; přečin výroby a držení předmětu k nedovolené výrobě omamné a psychotropní látky a jedu.

[4] Krajský soud uvedl, že neudělení přechodného pobytu je toliko důsledkem protiprávního jednání žalobce. Výše uvedený výčet je důkazem toho, že žalobce nerespektoval právní řád ČR ani úřední (soudní) rozhodnutí. Žalobce podle krajského soudu proto neposkytuje v souhrnu dřívějších událostí záruku, že by veřejný pořádek v případě udělení přechodného pobytu již dále nenarušoval. Žalobcem namítaný nepříznivý zdravotní stav krajský soud nepovažoval za konkrétní a natolik zásadní, aby mohl převážit nad zájmem státu na ochraně veřejného pořádku.

[5] Krajský soud proto uzavřel, že správní orgány otázku narušení veřejného pořádku a míru ohrožení soukromého a rodinného života žalobce posoudily správně v souladu s platnými předpisy a odkazy na rozhodovací soudní praxi.

[6] Žalobce („stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatel považuje rozsudek krajského soudu za nezákonný, nepřiměřený a nepřezkoumatelný.

[7] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaná uvedla, že stěžovatel uplatňuje obdobné námitky, jako v předešlých řízeních. Odkázala proto na závěry vyslovené ve svém rozhodnutí a v napadeném rozsudku krajského soudu.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud předesílá, že stěžovatel v kasační stížnosti vznáší stejné námitky jako v předešlých řízeních. NSS proto tyto námitky vypořádal souhrnně a ve zbytku odkazuje na příslušné pasáže odůvodnění rozsudku krajského soudu, se kterými se ztotožňuje.

[10] Stěžovatel předně namítá, že rozhodnutí žalované odporuje požadavkům na odůvodnění rozhodnutí obsaženým v § 68 odst. 2 správního řádu a požadavkům na činnost odvolacího orgánu dle § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaná navíc dle názoru stěžovatele nezjistila dostatečně skutkový stav, čímž se její rozhodnutí dostalo do rozporu s principem materiální pravdy podle § 3 správního řádu.

[11] NSS odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu na straně 5 až 6, které se s těmito otázkami podrobně vypořádalo. Správní orgány měly dostatečné podklady pro právní posouzení všech rozhodných skutečností. Prokazatelně tak dostály svým

povinnostem plynoucím ze správního řádu a dalších právních předpisů. NSS navíc nemá pochybnosti ohledně odůvodnění správních rozhodnutí ani ohledně postupu žalované v odvolacím řízení. Námitku proto nepovažuje za důvodnou.

[12] Nelze přisvědčit ani argumentu stěžovatele, že by se krajský soud napadeným rozsudkem dopustil nepřiměřeného zásahu do rodinného a soukromého života v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 5 odst. 5 směrnice 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny a čl. 3 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Stěžovatel v kasační stížnosti zopakoval, že je rodinným příslušníkem občana EU (dcery jsou českými občankami) ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Nepřiznání pobytového oprávnění by tudíž mohlo zasáhnout do zaručených práv vyplývajících z tohoto statusu.

[13] NSS však považuje námitky, že se správní orgány ani krajský soud otázkou nejlepšího zájmu dítěte a soukromého a rodinného života stěžovatele řádně nezabývaly, rovněž za liché. Žalovaná se otázkou narušení rodinného života stěžovatele podrobně zabývala na stranách 7 až 9 svého rozhodnutí. Stejně tak krajský soud, jenž na straně 6 napadeného rozsudku postup správních orgánů aproboval. Napadené rozhodnutí krajského soudu proto nelze považovat na nepřiměřené.

[14] NSS rovněž nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že většinu spáchaných trestných činů tvořilo maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, což jsou, jakožto přečiny, méně společensky škodlivá jednání. NSS uvádí, že se jedná pouze o výseč z veškeré spáchané trestné činnosti. Stěžovatel v tomto kontextu odkázal na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, týkající se posuzování aktuálnosti hrozby pro veřejný pořádek. Dle něj je nutné zohlednit dobu uplynulou od protiprávního jednání a celkové chování cizince. Stěžovatel v návaznosti na to podotkl, že od jeho poslední trestné činnosti uplynuly již 2 roky.

[15] Jenže právě toto posouzení jak správní orgány, tak krajský soud provedly, když detailně posoudily míru ohrožení bezpečnosti státu stěžovatelem (rozhodnutí žalované s. 6 a 7). I přes vědomí možných vážných dopadů do života své rodiny se stěžovatel opakovaně dopouštěl závažné trestné činnosti a porušování právních norem ČR. S přihlédnutím k předešlému konstantnímu protiprávnímu jednání tak stěžovatel neposkytuje dostatečnou záruku nenarušování veřejného pořádku i v budoucnu. V souhrnu všech zjištěných okolností NSS konstatuje, že se v této otázce správní orgány ani krajský soud nedopustily jakéhokoliv pochybení.

[16] NSS proto uzavírá, že právní hodnocení žalované, aprobované krajským soudem, ohledně závažnosti bezpečnostní hrozby, kterou stěžovatel nepochybně je, bylo učiněno na základě všech relevantních skutečností. Nadto dostatečně zohlednily možný dopad do rodinného života stěžovatele, přičemž dospěly, v souhrnu všech okolností, k závěru o zamítnutí žádosti stěžovatele v souladu s § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, s čímž se NSS ztotožňuje.

[17] S ohledem na výše uvedené NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120

s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. srpna 2023

Zdeněk Kühn
předseda senátu